

АГАТА КРИСТИ ИЗГУБЕНАТА МИНА

Превод от английски: Христо Кънев, 1996

chitanka.info

Оставих банковата си книжка настрана с въздишка.

— Интересно нещо — отбелязах аз, — превишаването на моя кредит никога не намалява.

— И това не ви смущава? Ако аз превиша кредита си, сън няма да ме лови — заяви Поаро.

— Вашият положителен баланс е доста приличен, предполагам! — отвърнах аз.

— Четиристотин четирийсет и четири лири, четири шилинга и четири пенса — продължи Поаро с известно самодоволство. — Хубава сума, нали?

— Може да е проява на такт от страна на банковия ви мениджър. Той очевидно е запознат със слабостта ви към симетрични детайли. Защо не инвестираме, да речем, триста лири от тях в „Поркюпайн Ойл Фийлдс“? Според статията за тяхното акционерно дружество, отпечатана в днешните вестници, става ясно, че те ще платят идната година сто на сто дивиденди.

— Не е за мен — каза Поаро и поклати глава. — Не съм по сензационните неща. На мен ми дай сигурно, благоразумно инвестиране — *les rentes*^[1], консоли... — как го казвате — конверсия, нали?

— Никога ли не сте правили спекулативна инвестиция?

— Не, *mon ami* — отговори Поаро строго. — Не съм. И единствените акции, които притежавам, а те не са това, което вие наричате „със златна нишка“, са четиринайсет хиляди дяла в „Бирма Майнс Лимитид“.

Поаро млъкна и показа, че очаква да бъде поощрен да продължи.

— Да? — подсказах му аз.

— И за тях не съм платил нищо — те ми бяха подарени като награда за проявата на моите малки сиви клетки. Желаете ли да чуете историята?

Да?

— Разбира се.

— Тези мини са разположени във вътрешността на Бирма на около двеста мили от Рангун. Те са били открити от китайците през петнайсети век, работили са до времето на Мохамеданското въстание и били окончателно изоставени през 1868 година. Китайците извличали богатата оловно-сребърна руда от горните пластове на рудното

находище и я стопявали заради среброто, като оставяли големи количества богата на олово шлака. Когато в Бирма започнали да проучват рудните богатства, те, разбира се, открили това находище, но поради факта, че старият обект бил пълен с рохкава почва и вода, всички опити да се намери източникът на рудата се оказали безполезни. Много работни групи били изпратени от синдикатите и те разкопали голям район, но богатата жила продължила да им се изплъзва. Някакъв представител на един от синдикатите попаднал в следите на една китайска фамилия, за която се предполагало, че е запазила данни за мината. Сегашният глава на фамилията се казвал Ву Линг.

— Каква обаятелна страница търговска романтика! — възкликнах аз.

— Нали? О, *mon ami*, човек може да се радва на романтика и без златисторуси момичета с несравнима красота... не, аз греша; червеникавокестенявите коси ви вълнуват винаги най-много. Помните...

— Продължавайте с историята — изрекох бързо аз.

— *Eh bien*, приятелю, този Ву Линг бил открит. Той бил достоен за уважение търговец, много ценен в провинцията, в която живеел. Признал веднага, че притежава въпросните документи и бил готов да преговаря за продажбата им, но отказал да сключва сделката с други, освен с най-главните ръководители. Накрая се споразумели той да отпътува за Англия и да се срещне там с директорите на една голяма компания. Ву Линг пристигнал с парахода „Асунта“ в Саутхамптън през една студена, мъглива ноемврийска сутрин. Един от директорите, мистър Пиърсън, отишъл в Саутхамптън да посрещне кораба, но поради мъглата влакът му много закъснял и когато пристигнал в града, Ву Линг вече бил слязъл от кораба и заминал със специален влак за Лондон. Мистър Пиърсън се върнал обратно малко недоволен, защото нямал представа къде е отседнал китаецът. По-късно същия ден обаче телефоните зазвънели в офисите на компанията. Ву Линг се намирал в хотел „Ръсел Скуеър“. Той се чувствал неразположен след пътуването, ала заявил, че ще бъде в състояние да присъства на заседанието на борда следващия ден. Заседанието било насрочено за единайсет часа. Когато станало единайсет и половина, а Ву Линг още не се появявал, секретарят позвънил в хотел „Ръсел“. В отговор на запитванията си той

узнал, че китаецът излязъл с един приятел около десет и половина. Изглеждало ясно, че той е тръгнал от хотела с намерението да отиде на заседанието, но времето минавало, а той не идвал. Възможно било, разбира се, той да се е заблудил по пътя, понеже не познавал добре Лондон, но до късно през нощта не се завърнал в хотела. Разтревожен сериозно, мистър Пиърсън съобщил на полицията за изчезването на китаеца. На следващия ден пак нямало никаква следа от изчезналия, ала привечер на другия ден в Темза бил намерен един труп, който се оказал на злополучния китаец. Нито в дрехите, нито в багажа, оставен в хотела, били открити документите, свързани с мината. В този момент, *mon ami*, аз поех случая. Обади ми се мистър Пиърсън. Макар дълбоко потресен от смъртта на Ву Линг, главното му безпокойство беше да открие документите, чието предаване беше целта на посещението на китаеца в Англия. Главната грижа на полицията, разбира се, беше да установи кой е убиецът — възвръщането на документите щеше да бъде второстепенно съображение. Пиърсън искаше от мен да оказвам съдействие на полицията, като същевременно се грижа за интересите на компанията. Съгласих се на драго сърце. Беше ясно, че пред мен има два пътя на действие. Единият сочеше, че трябва да разбера кой измежду служителите на компанията е знаел за пристигането на китаеца, а другият — да разпитам пътници от парахода, които биха могли да са запознати с мисията на китаеца. Тръгнах по втория път, защото той имаше по-тясно поле на проучване. Обединих усилията си с инспектор Милър, натоварен с разследването на случая — човек напълно различен от нашия приятел Джап, защото бе самомнителен, невъзпитан и изобщо нетърпим. Разпитахме заедно служителите от кораба. От тях научихме малко — повече не знаеха. Ву Линг бил затворен човек и не общувал почти с никого. Сближил се повече с двама от пътниците — един изпаднал европейец на име Дайър, който навярно имал лоша репутация, а другия — млад банков чиновник на име Чарлс Лестър, който се връщал от Хонконг. Имахме щастието да получим моментални снимки и на двамата. В момента нещата изглеждаха така, че ако някой от двамата беше замесен, то това несъмнено би бил Дайър. За него се знаеше, че има връзки с банда китайски мошеници и, общо взето, беше много вероятен извършител на деянието. Следващата ни стъпка беше да посетим хотел „Ръсел Скуеър“. Показахме моменталната снимка на

Ву Линг и те го познаха веднага. После им показахме снимката и на Дайър, но за наше разочарование носачът от фоайето заяви категорично, че това не е мъжът, дошъл в хотела през фаталната сутрин. Почти като допълнение аз извадих снимката на Лестър и за моя изненада човекът веднага го позна. „Да, сър — потвърди той, — това е господинът, който дойде в десет и половина и попита за мистър Ву Линг, а после излезе с него.“ Работата напредваше. Предстоеше да разпитаме мистър Чарлс Лестър. Той се отнесе към нас с изключителна откровеност и с голямо прискърбие научи новината за преждевременната смърт на китаеца, след което се постави напълно на наше разположение. Той ни разказа следното — уговорил се с Ву Линг да му се обади в хотела в десет и половина. Ву Линг обаче не се появил. Вместо него на срещата дошъл неговият слуга и обяснил, че на господаря му се наложило да излезе. Слугата предложил на младия човек да го заведе на мястото, където бил отишъл господарят му. Без да подозира нищо, Лестър се съгласил и китаецът наел такси. Пътували известно време към доковете. Лестър изведнъж се усъмнил, спрял таксито и слязъл от него въпреки протестите на слугата. Това, увери ни той, било всичко, което знаел. Очевидно доволни, ние му благодарихме и се сбогувахме с него. Но разказът му скоро се оказа малко неточен. Първо, Ву Линг нямал слуга със себе си — нито на парахода, нито в хотела. Второ, шофьорът на таксито, който возил двамата мъже онази сутрин, беше издирен. Той каза, че Лестър не е слязъл от таксито по пътя, а че той и китайският господин били откарани до едно съмнително жилище в Лаймхаус, в самото сърце на китайския квартал. Въпросното място било известно като пушалня за опиум от най-долна категория. Двамата господа влезли вътре, а след около час англичанинът, когото той позна от снимката, излязъл сам. Той изглеждал много блед и като че ли му било лошо; казал му да го откара до най-близката станция на метрото. Поинтересувахме се по-подробно за Чарлс Лестър и установихме, че макар да е човек с чудесен характер, той е затънал в дългове и таи скрита страст към комара. Дайър, разбира се, също не бе изпуснат от погледа ни. Имаше малка възможност той да е другият човек, но тази идея се оказа напълно безпочвена. За целия ден, който ни интересуваше, той имаше абсолютно непохватимо алиби. Разбира се, собственикът на пушалнята за опиум отрече всичко с азиатска упоритост. Той не бил

виждал никога Чарлс Лестър. Онази сутрин не били идвали при него никакви двама господа. А и полицията грешала — там изобщо не се пушел никакъв опиум. Отричанията на собственика, макар добре обмислени, не помогнаха много на Чарлс Лестър. Той беше арестуван за убийството на Ву Линг. Направен бе обиск на вещите му, но не се откриха никакви документи, свързани с мината. Собственикът на пушалнята също бе задържан, но спешното претърсване на помещенията му не даде резултат. Въпреки старанието на полицията не бе открито нито стръкче опиум. В същото време приятелят ми, мистър Пиърсън, беше много развълнуван. Той се разхождаше напред-назад из стаята ми и не преставаше да се вайка горчиво. „Но вие трябва да имате някакви идеи, Мосю Поаро! — постоянно ми повтаряше той. — Вие сигурно имате някакви идеи!“ „Положително имам — отговарях аз предпазливо. — Но бедата е в това, че имам твърде много, а всички те водят в различни посоки.“ „Например?“ — поиска да узнае той. „Например шофьорът на таксито. Разполагаме само с твърдението му, че е закарал двамата пътници до онази къща. Ето ви една идея. После — каква е била всъщност къщата, в която са отишли? Да предположим, че те са оставили таксито пред къщата, минали са през нея и са излезли през другия вход, а след това са отишли другаде.“ При тази моя мисъл мистър Пиърсън много се впечатли. „Но вие само седите и мислите — обвини ме той. — Не можем ли да направим нещо?“ Ясно ви е, че той имаше крайно нетърпелив нрав. „Мосю — изрекох аз с достойнство, — не подхожда на Еркюл Поаро да тича нагоре-надолу по вонящите улици на Лаймхаус като малко бездомно пале. Успокойте се. Агентите ми действат.“ На следния ден имах за него новина. Двамата мъже от таксито наистина бяха преминали през въпросната къща, но истинската им цел била малка гостилница до реката. Те били видени да влизат там, а Лестър да излиза оттам сам.

— Отгоре на всичко, представете си, Хейстингс, някаква абсолютно неразумна идея бе обзела този мистър Пиърсън! Единственото, което би го задоволило, беше да отидем двамата в гостилничката и да разпитваме. Аз спорех с него и го умолявах, но той остана непреклонен. Говореше, че ще се дегизира... дори намекна, че аз... аз също трябва... срам ме е да го изрека... трябва да си обръсна мустаците! Да, *rien que ça*^[2]! Изтъкнах му, че това е странна, абсурдна

идея. Човек не унищожава от чист каприз красиво нещо като моите мустаци. Освен това има ли значение дали един белгиец е с мустаци или без мустаци, когато реши да се наслади на живота, като опита какво е да се пуши опиум? *Eh bien*, накрая той отстъпи за мустаците, но продължи да настоява да изпълним замисъла му. И дойде една вечер вкъщи — *mon Dieu*, какъв вид имаше само! Носеше късо двуредно сако от дебел плат, а брадата му беше мръсна и необръсната. На врата си имаше още по-мръсен шал, вонящ до непоносимост. А на всичко отгоре явно изпитваше удоволствие от цялата тази работа! Англичаните са луди хора, наистина! Направи някои поправки и в моя външен вид. Аз ги приех. Може ли да спориш с маниак? Накрая тръгнахме заедно — та можех ли да го пусна да отиде сам, като дете, облечено за участие в маскарад?

— Разбира се, че не сте могли — отговорих аз.

— Нека продължа. Пристигнахме там. Мистър Пиърсън говореше най-странен английски. Представи се за моряк. Говореше за „морски вълци“, за „щормове“ и за още какво ли не. Гостилницата беше малка и ниска, пълна беше с китайци. Ядохме странни ястия. *Ah, Dieu, mon estomac*^[3]! — Поаро се хвана за този анатомичен орган, преди да продължи. — После при нас дойде съдържателят на заведението, китаец със злокобна усмивка на лицето.

— Вий, господо, не харесва моя храна — каза той. — Вий дошли за друго кое харесва повече. По едно луличка, а?

Мистър Пиърсън ме ритна здравата под масата. (Беше си обул и моряшки обувки!) И каза:

— Нямам нищо против, Джон. Води ни.

Китаецът се усмихна и ни поведе към едно мазе, после слязохме още надолу по няколко стъпала, а оттам пак нагоре и се озовахме в помещение, отрупано с дивани и удобни възглавници. Легнахме и едно китайче ни свали обувките. Това беше най-хубавият момент от вечерта. После ни донесоха лулите за опиум, приготвиха сместа; ние се престорихме, че пушим, а после — че спим и сънуваме. Но като останахме сами, мистър Пиърсън ми извика тихичко и веднага запълзя по пода. Отидохме в друго помещение, където посетителите спяха и така нататък, докато чухме двама мъже да разговарят. Застанахме зад една завеса и заслушахме. Те говореха за Ву Линг. „Какво ще правим с документите?“ — каза единият. „Мистър Лестър, той ги вземе —

отговори другият, който беше китаец. — Той казва скрие тях на тайно място — къде полиция не може погледне.“ „Но него са го спипали“ — каза първият. „Той лесно се отскубне. Полиция не знае той го направил.“

Те говориха още по същия начин, после очевидно двамата тръгнаха към нас и ние бърже се върнахме на нашите легла. „По-добре е да се махаме оттук — рече ми Пиърсън след няколко минути. — Мястото не е безопасно.“ „Прав сте, мосю — съгласих се аз. — Играем този фарс доста дълго време.“ Успяхме да се измъкнем навън благополучно, като платихме солидно за нашите лули с опиум. Като напуснахме Лаймхаус, Пиърсън въздъхна с дълбоко облекчение. „Щастлив съм, че се отървахме от това — каза той. — Но трябваше да се убедим в нещо важно.“ „Наистина — съгласих се аз. — И предполагам, че няма да ни бъде много трудно да се доберем до това, което ни е нужно... след тазвечерния маскарад.“

— И нямаше никакви затруднения — завърши внезапно Поаро.

Резкият завършек изглеждаше тъй неочакван, че аз се ококорих в недоумение.

— Но — промълвих аз — къде бяха те?

— В неговия джоб — *tout simplement*^[4].

— В чий джоб?

— На мистър Пиърсън, иска ли питане! — После, като забеляза смаяния ми израз, той продължи по-кратко: — Не разбирате ли? Мистър Пиърсън като Чарлс Лестър беше задлъжнял. И също като него обичаше да играе комар. Замислил да открадне документите от китаеца. Срещнал го в Саутхамптън, дошъл в Лондон заедно с него и го откарал направо в Лаймхаус. Този ден бил мъглив; китаецът не могъл да разбере къде отиват. Предполагам, че мистър Пиърсън е пушил често опиум и поради това имал странни приятели. Не мисля, че е имал намерение да извърши убийство. Идеята му била някой от китайците да се представи за Ву Линг и да получи парите за продажбата на документите. Дотук добре! Но за азиатския ум било безкрайно по-просто да убият Ву Линг и да хвърлят трупа в реката. Китайците съучастници на Пиърсън решили да следват собствените си методи, без да го уведомят. Представете си сега „паниката“, както вие я наричате, обзела мистър Пиърсън. Някой може да го е видял във влака с Ву Линг — а убийството е много различно нещо от простото

отвлечане. Спасението му зависело от китаец, който ще представлява Ву Линг в хотел „Ръсел Скуеър“. При условие, че не открият трупа много рано! Вероятно Ву Линг му е казал за споразумението между него и Чарлс Лестър, според което последният трябва да потърси Ву Линг в хотела. Пиърсън видял в това отличен начин да отклони подозренията от себе си. Чарлс Лестър ще е последният, видян в компанията на Ву Линг. Мнимият Ву Линг получил нареждания да се представи на Лестър като прислужник на Ву Линг и да го отведе колкото може по-бързо в Лаймхаус. Там много е възможно да са му предложили да пие нещо. Напитката е била подправена подходящо с опиат и когато Лестър идва на себе си след един час, той има много мъглява представа какво се е случило с него. Така стояха работите до момента, в който Лестър научава за смъртта на Ву Линг. Тогава той изпуска нервите си и отрича да е бил някога в Лаймхаус. С това, разбира се, той потвърждава напълно версията на Пиърсън. Но доволен ли е Пиърсън? Не — поведението ми го тревожи и той решава да завърши работата с окончателното оклеветяване на Лестър. Затова устройва сложен маскарад. Що се отнася до мен, аз трябва да бъда напълно заблуден. Казвал ли съм ви, че като дете той е играл в маскаради? *Eh bien*, аз пък изпълних моята роля. Той се прибира вкъщи тържествуващ. Но на сутринта инспектор Милър пристига на вратата му. Намират документите у него и играта приключва. Той горчиво съжалява, задето си е позволил да изиграе този фарс на Еркюл Поаро! В цялата история има само една истинска трудност.

— Коя е тя? — попитах любопитно аз.

— Да убедя инспектор Милър! Какво магаре е този Милър! Едновременно упорит и идиот. Но накрая той повярва всичко!

— Много лошо — извиках аз.

— Е, аз получих своите компенсации. Другите директори на „Бирма Майнс Лимитид“ ме наградиха с четиринайсет хиляди дяла от акциите си като малка компенсация за моите услуги. Не е толкова лошо, а? Но що се отнася до инвестиране на пари, моля ви, Хейстингс, да се придържаме строго към консервативния принцип. Нещата, които четете във вестника, може да не са верни. Директорите на „Поркюпайн“ — до един могат да се окажат като мистър Пиърсън!

[1] Ренти; лихви (фр.) — Бел.прев. ↑

- [2] Нищо друго, а това! (фр.). — Бел.прев. ↑
- [3] О, господи, стомахът ми (фр.) — Бел.прев. ↑
- [4] Много просто (фр.). — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.